

Mijn vijftiger jaren jeugd.

Terug blikkend op mijn jonge jaren in de Heidelaan zie ik op mijn netvlies gegrift het beeld van onze 'Zandzee'.

Het paradijs voor vele kinderen uit onze buurt, maar ook voor veel Amsterdamse kinderen, die met hun ouders op de fiets naar Bussum kwamen om te baden en te spelen in het zand.

De grote vakantie werd geheel doorgebracht op die "Zandzee".

's Ochtends kreeg ik van moeder een fles karnemelk, een pakje brood en als je geluk had wat aardappels en lucifers, zodat je met je straat vrienden poffen kon op een houtvuurtje.

Na de waarschuwing kom niet in de buurt van vreemde kerels en neem geen snoep aan van vreemden ging je de straat in om met een kreet de andere kinderen te roepen.

Op onze vaste plek werd een kuil van wel 3,5 meter gegraven waarin wij van zand banken maakten. Het geheel werd met takken en oude kleden overdekt en dat was dan de hut voor de hele vakantie en wee degene, die met zijn handen aan onze hut kwam dan was de herrie uitgebroken en vochten wij als leeuwen voor ons bezit.

Tegen de avond, als de fabrieksfluit van Bensdorp ging, moesten wij richting huis waar wij buiten in een teil met water onze magere lijven en gebreide zwempakken spoelden om daarna pas onder de douche (een hele luxe in die tijd) te gaan en voor de buurkinderen was het een feest als zij ook onder de douche mochten.

De hele vakantie brachten wij door in een door mamma gebreid zwempak, waarvan het kruis na het te water gaan op je knieën hing.

In de winter werd er geschaatst en gesleed vanaf de berg, (wat twee zand bulten waren) van af de hoogste kwam je direkt op het ijs, wat mij bijna noodlottig werd. Ik schoof met slee en al onder het ijs waar ik, door een oplettende jongeman, werd uitgehaald. Huilend naar huis, mamma zat in het oude Majella te waken bij pappa, nou bij de familie Brouwer was wel een schone nachtjapon en een warme kachel om bij te drogen.

Televisie hadden wij geen van allen, maar bij de familie Adriaanse wel en daar waren wij allemaal welkom op woensdagmiddag, wel de schoenen uit bij de deur. Wat heeft die vrouw een geduld en liefde voor ons opgebracht.

Toen wij op de leeftijd van naar ik schat 12 jaar kwamen, namen wij de fiets naar het IJsselmeer om te zonnen en om paling te vangen, dat ging zo, wij namen een vork ter hand trokken het groene wier dat op de grond lag weg en staken de palingen aan onze vork.

Met een emmer vol paling ter grote van een dikke regenworm kwamen wij thuis, mijn, griezelande, moeder stuurde mij met de vangst naar de Feenstra's in de hoop de beesten niet meer terug te zien.

Och ja mijnheer Feenstra was kleermaker, zo'n ouderwetse, die nog in kleermakerszit op zijn naaitafel zat.

Daar aten wij watergruwel, omdat moeder Feenstra dat zo goed kon maken.

De moderne tijd deed ook bij ons haar intrede de familie Calis met Jeanette, Marijke, en Timpie kwamen in onze straat wonen en kregen al snel een auto, mensen wat een feest als je op zondag met hen mee mocht naar Zandvoort, een wereld ging voor mij open.

De zomeravonden werden meestal op de grote stoep voor de fietsenwinkel van de Brouwers doorgebracht, daar probeerden wij vleermuizen te vangen, (wat nooit gelukt is), in een zakdoek legde je vier knopen, dan had je een soort parachute die je omhoog gooide als de vleermuis langs vloog. (Niet zo dier vriendelijk achteraf gezien).

Voor onze kwajongensstreken moesten wij regelmatig op het politie bureau aan de Brinklaan verschijnen om bladen vol te schrijven met wat wij niet meer mochten doen.

Bij voorbeeld spelen op het dak van het patvindershuis aan de plaggeweg waar wij vanaf sprongen, appels stelen in de tuin van "Huize Berenstein" of Pension "Edinoor" met zijn huismeester in een rose-gestreept jasje. De man heeft zo veel achter ons aangerend, dat hij wel in een top conditie moest verkeren.

(wat een schrik toen ik jaren later bij Bendsdorp kwam werken en daar die huismeester kantine beheerder was, had ik de nijging om weg te rennen).

De Duitse huishoudster kon ons wel schieten haar appels voor de appelmoes verdwenen in onze zakken.

Bij Esman de groenteboer in onze straat stalen wij schorseneren, die wij bij van Wiefferen op de muur kaal schraapten om ze daarna op te eten. Wij vonden die stengels niet eens lekker, nooit zei Essie ook maar een woord over ons gedrag en ik verdenk hem er van dat hij ons door had.

Essie zoals wij hem noemden had ook een paard, Nellie, elk kind in de heidelaan mocht wel eens op Nellie haar rug zitten.

De man zat vol met humor op een dag zei hij tegen mijn broer Piet : " je moet je moeder een gulden vragen dan mag je Nellie kopen". Piet dol gelukkig naar huis, mijn moeder een ras echte Amsterdamse wilde weleens zien hoe Essie zou reageren en gaf mijn broer de gevraagde gulden. Na een kwartier hoorden wij hoef getrappel in de steeg en ja hoor Esman bracht Nellie bij ons op het plaatsje. Mijn moeder in paniek naar boven, zij was doodsbang voor paarden.

Joke werd eens om een krop andijvie gestuurd, Esman met de tas naar achter en kwam met een volle tas terug zei tegen Joke: " thuis de tas open laten maken door je moeder ." Zo gezegd, zo gedaan, een gil en wat denk je 3 kippen fladderden uit de tas en Esman lag, achter de poort, dubbel van het lachen. Ditzelfde flikte hij met een nest jonge honden.

Ik kan mij nog goed herinneren dat onze hond, Trix, jarig was en dat werd bij ons thuis altijd gevierd met zelf gebakken appelflappen. Mijn moeder had de buurhond Beertje en poes Cleofas uitgenodigd. Herman Brouwer zag hier direkt de lol van in en verklede zijn hond in een jurk en zette het dier een hoed op. Bij binnenkomst zette mijn moeder het op een lachen en de kat vloog boven op de kast, waarop mijn moeder tegen onze hond zei: "nou Trix, ik vind het niet netjes dat je de visite op de kast jaagt."

Zo doet in mijn familie ook nog altijd het verhaal de ronde van de (verjaardag) van Dina van Wiefferen. Dina zei tegen mijn moeder dat zij jarig was. Mamma de was laten liggen en op de fiets gestapt naar de Bensdorp winkel en kocht daar een grote plak chocolade.

Thuis gekomen overhandigde zij het tablet aan Dina, die keurig bedankte en naar huis rende om daar haar cadeau te laten zien. U begrijpt het al, even later moest Dina haar presentje retourneren, maar mijn moeder zag de humor in van dit geheel en schonk haar de chocolade.

Wel heeft Dina nog jaren dit verhaal moeten aanhoren.

Er waren ook droevige omstandigheden, die diep in de kinderziel ingrepen. Bij de familie Meijer een kinderrijk gezin overleed, een klein meisje naar ik mij herinner aan "kroep".

Wij de vriendinnetjes van Roosmarie, Claus en Norbet (ook zo'n dondersteen) namen afscheid van het thuis opgebaarde zusje .

In die tijd kwam het ook regelmatig voor dat je een buurkind een tijdje miste om dat het met TBC in een sanatorium verbleef.

Nu ik zit te schrijven en denk aan al die kinderen en volwassenen uit mijn omgeving, is het of er een warme deken om mijn schouders ligt.

Tegen over ons woonde Mijnheer Holdorp ,vestje, petje en pilobroek aan ,en een bos bezems zemen en natuursponsen op zijn rug. Als hij 's morgens langsliep riep mijn moeder: " Hè man ga je naar Amsterdam ." "Ja juffrouw." "Doe Mokum dan de groeten van mij."

's Avonds kwam Holdorp moe gesjouwd huiswaarts en riep in het voorbijgaan: "ik heb, toen ik uit het centraal kwam, mijn pet afgenomen en Mokum de groeten gedaan" en dan zag je even heimwee in de ogen van mijn moeder.

Er is veel en toch ook weer niet zo veel veranderd in de Heidelaan. De huizen zijn gemoderniseerd, de straat vol met auto's dat wel maar de saamhorigheid is er nog steeds. Helpen met een verhuizing, de hond van je buurvrouw uitlaten omdat zij werken moet, elkaar 's avonds begeleiden als het donker is en je toch je beest moet uitlaten, even een boodschap voor elkaar meenemen en op elkaars huizen letten tijdens de vakantie is bij ons heel normaal.